

Hij had het grootste deel van de dag dit in zijn achterhoofd kunnen houden en zichzelf goed afgeleid. Maar het was bijna bedtijd en hij kon niet anders dan piekeren en vrezen, dat nog eens zou gebeuren.

Wat was het doel? Wie was dat blauwe gezicht en wat zei hij precies tegen hem? Zal hij licht brengen, of volledige duisternis, wat betekende dat nu weer? Had het enig verband met de dromen die hij had toen hij jonger was, of was het puur toeval?

Joris hoopte dat het niet meer was dan dat: toeval. Gewoon een rare, stressvolle droom. Eenmalig, niets meer dan dat. Alles wat hij kon doen, was de komende nacht af wachten.

Hij wenste zijn moeder welterusten rond half tien 's avonds. Eerst ging hij naar de badkamer om zijn tanden te poetsen en kleepte zich uit tot alleen zijn boxers. Vanwege de warmte, droeg hij nog geen pyjama.

Terwijl hij zich neerlegde op zijn bed, probeerde hij zijn gedachten te kalmeren en het advies van Wilbert op te volgen om te ontspannen. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Hij sloot zijn ogen.

Opnieuw werd hij geconfronteerd met duisternis, weer was hij niet in staat te bewegen. Nee, alsjeblieft niet weer. Waarom gebeurt dit? Joris wilde smeken, schreeuwen, maar ook dat kon hij niet. Het enige wat hij echt kon doen, was zijn ogen bewegen.

Hij hoorde gegrinnik, koud en afstandelijk, alsof er werd

gelachen om zijn ongemak. Was het weer de man met het blauwe gezicht? Het was veel te donker om iets te kunnen zien. Wat was het nut van dit alles? Waarom kon hij zich niet bewegen, waarom kon hij hier niet uit komen?!

"Je wilt eruit, jongen?" De zwaar geaccentueerde mannenstem sprak vlak achter hem. Twee handen, net zo blauw als het gezicht, grepen Joris bij zijn schouders. De nagels waren zwart en leken vlijmscherp. De man sprak vlakbij, in zijn oor. "Zeg het maar. Ik zal je helpen."

De woorden droegen een ondertoon van kwaadaardigheid. Het klonk als het tegenovergestelde van wat ze voorspiegelden. Joris wilde rillen, zich losrukken en wegrennen van deze man, maar hij stond nog steeds als aan de grond genageld.

"Laat hem met rust, demon." Een andere stem klonk uit de duisternis. Het was een vrouwenstem, vergezeld met een vreemd geluid dat Joris niet thuis kon brengen.

"Hij is van jou, hè? Nu wordt het interessant." Weer grinnikend, liet het blauwe gezicht Joris' schouders los en deed een stapje terug.

"Waarom val je hem lastig?" In het donker glinsterde een paar ogen.

"Wie weet? Misschien gewoon om mezelf te vermaken. Of misschien wel meer dan dat. Zie je later." Zijn huiveringwekkende lach bleef hangen terwijl hij vervaagde.

"Wat is er aan de hand, wie ben jij?" Joris bleek plots wél te

kunnen spreken; hij ondervroeg de mysterieuze vrouw die was achtergebleven.

"Alles zal snel duidelijk worden. Dat beloof ik je. Voor nu: slaap."

Plotseling voelden zijn ogen zwaar en viel Joris achterover, ook al kon hij zich niet bewegen. Dat was het laatste wat hij zich van die nacht kon herinneren.